

Гримлять шляхи, здригаються дороги  
Під тягарем окованих коліс...  
О, скільки кожен болю і тривоги  
Цими шляхами в молодість проніс.

Гримлять шляхи старого Ганнібала  
Луною бронзи, міді й чавуну...  
О, скільки тут промчало коней чвалом,  
Пронісши в смерть оту дзвінку луну...

Пливуть шляхи. Ідуть шляхами люди,  
Гарматні жерла чорну смерть несуть...  
Та все ж без цього й радості не буде,  
Бо тільки в грозах до веселки путь.